

РЕШЕНИЕ

№ 37222

гр. София, 11.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в
публично заседание на 30.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **4988** по опис за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 26, ал. 11 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Д. Н. Т., гражданин на Р. Федерация, роден на 10. 11. 1993 г., със съдебен адрес – С., [улица], вх. „Б“, ет. 1, оф. 1, чрез адв. А., срещу заповед рег. № 513з-5251 / 28. 04. 2025 г. на началник отдел „Миграция“ - СДВР за отказ за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България.

В жалбата се излагат съображения, че оспорения акт е издаден в нарушение на материалния закон. Сочи се, че неправилно е прието, че адреса на който пребивава е фиктивен, тъй като работа му за дружеството, на което е търговски представител изисква да пребивава основно в С., Твърди, че има собствен имот, който е можел да посочи при кандидатстването за продължително пребиваване. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ. Претендира разносните по делото.

Ответникът - началник група „Миграция“ - СДВР, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление от 28. 03. 2025 г. Д. Н. Т., гражданин на Р. Федерация, роден на 10. 11. 1993 г., е поискал предоставяне на право на продължително пребиваване в България на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, като представител на чуждестранно търговско дружество „Н.“.

С докладна записка рег. № 513р-37104 / 08. 04. 2025 г. са изнесени данни за извършената проверка

на адреса, на който чужденеца е заявил, че ще пребивава и са снети сведения от съседни.

На 23. 04. 2025 г. е проведена беседа с чужденеца, отразена в протокол от същата дата.

Със становища от 23. 04. 2025 г. и 25. 04. 2025 г., е предложено да бъде отказано издаването на разрешение за продължително пребиваване.

Със Заповед рег. № 513з-5251 / 28. 04. 2025 г. на началник отдел „Миграция“ - СДВР на Т. е отказано издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България. Заповедта е връчена на 29. 04. 2025 г.

С жалба от 08. 05. 2025 г. на АССГ, е оспорен горепосочения отказ по съдебен ред.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспореният отказ, е издаден от компетентен орган – началник група „Миграция“-СДВР, съобразно разпоредбата на чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ, като за делегирането на правомощия е представена (стр. 37) Заповед № 513з-2396 / 24. 03. 2021 г. на директора на СДВР и Заповед № 513з-607 / 22. 01 2025 г. на директора на СДВР (стр. 39) за заместване на държавен служител.

При издаването на оспорения акт не е допуснато твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон.

Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26.

На основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

В конкретния случай, изрично е посочено, като правно основание за издаване на оспорената заповед, че чужденеца е декларирал неверни данни.

Съдът намира изводите на административния орган за правилни и законосъобразни.

В хода на производството е представен сертификат № 1266 / 27. 03. 2025 г. на БТПП, с който се удостоверява съществуването на Търговско представителство с наименование „Н.“, с адрес на представителството в България - [населено място], комплекс Г. Ф., местността Юрта-Б., зона Инцараки, ап. 148.

На основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които са представители на чуждестранно търговско дружество с регистрирано, след проверка и оценка на представени документи относно икономическата активност и данъчната изрядност на чуждестранното дружество за период от две години преди регистрацията на представителството, както и на документи относно неговите планирани дейности, от Българската търговско-промишлена палата търговско представителство в Република България; разрешение за продължително пребиваване могат да получат не повече от трима представители за всяко чуждестранно търговско дружество; Българската търговско-промишлена палата своевременно уведомява дирекция "Миграция" при промяна в обстоятелствата по регистрацията на представителството.

По повод подаденото от жалбоподателя заявление за издаване на разрешение за придобиване право на продължително пребиваване е извършена проверка на декларирания адрес от лицето, който е в [населено място], [жк], [жилищен адрес] вх. „А“, ет. 2, ап. 8, на който адрес не е открит Д. Т..

По данни от съседите, имота е собственост на И. М., като Д. Т. е непознат и не живее сам.

По делото е представен Договор за използване на жилище сключен на 17. 04. 2024 г. между И. М. и Д. Т., с който на последния е предоставено правото да ползва безвъзмездно като жилище апартамент в [населено място], [жк], [жилищен адрес] вх. „А“, ет. 2, ап. 8.

Представена е също така декларация, с която М. се съгласява Т. да пребивава на този адрес, както и декларация (стр. 58) от М., че действително Д. Т. използва апартамента когато е в С., а през времето когато не е в С. живее в апартамент, който е негов и на неговите родители.

По делото също така е разпитана като свидетел И. М., която потвърждава, че е предоставила собствения си наследствен апартамент за безвъзмездно ползване от Д. Т., който живее в него, когато е в С.. През останалото време Д. Т. живее с родителите си в общия им апартамент в комплекс в Слънчев бряг.

Съдът въпреки така посочените декларации и показанията на свидетелката М., намира, че не са налице основания за отмяна на оспорения акт.

От извършената проверка и съставената докладна записка е видно, че Д. Т. не живее на посочения от него адрес, на който ще пребивава в Република България в С. – Л.. Това се потвърждава дори и от показанията на свидетелката М., която заявява, че Т. живее в апартамента, само когато е в С..

В чл. 7, ал. 3 от Закона за управление на етажната собственост, е предвидено задължение за собственика или ползвателя в 15-дневен срок да подаде декларация за вписване на данните му в книгата на етажната собственост, като данни за изпълнение на това задължение няма представени по делото.

Очевидно това пребиваване е само инцидентно, доколкото съседите на апартамента, въобще не са виждали Т. и не знаят, че такова лице живее там.

При това положение, съдът намира за безспорно, че Т. е декларира невярни данни, че ще пребивава именно в [населено място].

Действително, видно от представения нотариален акт от 14. 08. 2013 г. Д. Т. е съсобственик на имот, находящ се [населено място], комплекс Г. Ф., местността Юрта-Б., зона Инцараки, ап. 148, но този имот не е посочен, като място на пребиваване в Република България.

Всъщност, адреса на апартамента съвпада с адреса на Търговско представителство „Н.“, вписан в БТПП, поради което не става ясно защо е нужно дейността си Т. да осъществява от [населено място].

От друга страна, видно от протокола за проведената беседа, Т. изрично е потвърдил, че в С. няма офис на дружеството, както и че дружеството няма оборот и не осъществява търговска дейност.

С посочването в заявлението, че Д. Т. ще пребивава на адреса в [населено място], при положение, че същият не е открит на този адрес и никой от съседите не го познава, жалбоподателят е посочил невярни данни, поради което правилно му е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване. Видно е също така, че търговското представителство не осъществява търговска дейност, поради което не може да се приеме, че Т. осъществява дейност като търговски представител и същият не отговаря на изискванията на чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско

възнаграждение, каквото искане е своевременно направено, определено съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. По делото е проведено само едно съдебно заседание, като съобразно факта че се касае за спор без материален интерес и не се касае за производство отличаващо се с фактическа или правна сложност, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, а именно – 200 лева. Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Н. Т., гражданин на Р. Федерация, роден на 10. 11. 1993 г., срещу заповед рег. № 513з-5251 / 28. 04. 2025 г. на началник отдел „Миграция“ - СДВР за отказ за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България.

ОСЪЖДА Д. Н. Т., гражданин на Р. Федерация, роден на 10. 11. 1993 г., да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, юрисконсултско възнаграждение, в размер на 200 (двеста) лева
РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: